

Arrest

nr. 133 212 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide van 1 juli 2014.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster deed op 17 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 oktober 2010 deelde de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster mee dat, onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart type B, instructies zouden worden verstuurd met het oog op de afgifte van een BIVR geldig voor één jaar.

1.3. Op 24 december 2013 werd een rappelschrijven verstuurd aan verzoekster, waarin zij werd verzocht het schriftelijke bewijs te leveren van de aanvraag van een arbeidskaart.

1.4. Verzoekster maakte op 5 mei 2014 een nieuwe werkbelofte over.

1.6. Op 1 juli 2014 werd verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Er werd eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De eerste bestreden beslissing steunt op de volgende motieven :

“Redenen :

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet vza 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij de BOURA sprl. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 25.10.2010, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven of afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Op 13.10.2011 stuurde betrokkene advocaat een aanvraag tot tewerkstelling van buitenlandse werknemer op, ingediend op 19.01.2011 te Antwerpen. Sinds die datum kregen onze diensten noch een bericht van het gewet noch een bericht van betrokken ivm de aanvraag. De RvV stelt in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende : « het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zichte te bewaken in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. » Gezien onze diensten geen verdere informatie gekregen hebben van betrokkene na de aanvulling van 13.10.2011, hebben onze diensten op 24.12.2013 aan betrokkene gevraagd een schriftelijke en expliciete bewijs door te sturen binnen de 30 dagen dat aantoonde dat zij een arbeidskaart B heeft aangevraagd. Betrokkene heeft op 05.05.2014 een mail gestuurd met een nieuwe werkbelofte/arbeidscontract. Dit is echter geen bewijs dat betrokkene een arbeidskaart B heeft ingediend. Aangezien betrokkene geen verder bewijs heeft opgestuurd ivm een mogelijke aanvraag tot arbeidskaart, kan dit niet als grond tot regularisatie aanvaard worden.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënte gehoord wenst te worden teneinde haar argumenten verder uit te zetten. Hieromtrent dient op gemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Betrokkene haalt aan dat het niet meer redelijk is om aan verzoekster op te leggen terug naar haar land van oorsprong te gaan. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit onredelijk zou zijn. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als grond tot regularisatie. Betrokkene legt een kope van identiteitskaart voor van mevrouw [O.J.] en mijnheer . Y. en medt hierbij dat dit haar zus en schoonbroer zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene de familieband niet aantoonde. De loutere vermelding dat zij een zus en schoonbroer zou hebben in België volstaat niet om als grond tot regularisatie aanvaard te worden.

Volgens de advocaat van betrokken zou zij sedert 2003 in België zijn, zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit bijna 6 jaar na haar binnenkomst. Aldus heeft verzoekster gedurende 6 jaar illegaal in België verbleven. Betrokkene diende zich namelijk te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten haar verblijf in België kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dat hieruit volgt dat zij zichzelf doelbewust in een illegale en precarie positie heeft gebracht gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat zij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop zij zich beroept. De lokale verankering van betrokkene (betrokkene legt getuigenverklaringen voor, alsook attesten Nederlandse les, inschrijvingsformulieren voor Nederlandse les en een arbeidscontract), kan doen ook om bovenstaande reden niet weerhouden worden (RVV, arrestnr. 91 304, 09.11.2012).”

De tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt :

“REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten :

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten :

Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert ten aanzien van de tweede bestreden beslissing aan dat verzoekster zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

2.2. De Raad stelt vast dat in casu van een strikt gebonden bevoegdheid, derwijze dat het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, zodat na een eventuele vernietiging van het bevel opnieuw dezelfde beslissing zou moeten genomen worden, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een bevel tot terugbrenging kan worden gegeven. Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Ook artikel 74/17 vermeldt elementen waarmee rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid.

Een voorafname op het onderzoek van de middelen, door uit te gaan van de vooronderstelling dat deze middelen niet gegrond zijn, volstaat niet om de verzoekende partij het belang te ontzeggen bij het aanvoeren van middelen tegen de bestreden beslissing. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij toelicht als volgt:

“2.1. Enig middel: de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van goed bestuur (redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel, fair-play beginsel)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorvoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing met een totaal gebrek aan professionalisme, in het midden van een nog hangende procedure tot verkrijging van een arbeidskaart B, zonder de definitieve beslissing van de Vlaamse Overheid af te wachten.

Immers, op een onaanvaardbaar lichtzinnige wijze nam zij de bestreden beslissing té vroeg, terwijl de procedure met betrekking tot de door haar gevraagde arbeidskaart B nog volop hangende was.

Er dient zich tevens de vraag te worden gesteld hoe het mogelijk is dat verwerende partij, die in het kader van de regularisatieprocedure op basis van het criterium 2.8.B. beslissingen neemt onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, geenszins de procedure van dergelijke arbeidskaart B schijnt te kennen, met name, dat er in het overgrote deel van de gevallen in eerste instantie een weigering wordt uitgesproken door de Vlaamse Overheid en dat er vervolgens zeer vaak in beroep wordt gegaan tegen deze beslissing waarna er een definitieve beslissing volgt, terwijl er wel in elke brief van de Vlaamse Overheid bij een eerste weigering zeer duidelijk wordt gesteld dat er nog een beroep openstaat.

Hiervan zou verwerende partij toch minstens dienen op de hoogte te zijn om een degelijk professioneel werk te kunnen afleveren.

Immers, met deze basiskennis, zou een normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon minstens gewacht hebben om zelf een definitieve beslissing te nemen totdat de beroepsprocedure was afgehandeld.. Maar neen, de DVZ nam reeds een beslissing op 01.07.2014 ...

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van de fair-play, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder, alsmede de verwerende partij, gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411 ; R.v.St. 14.02.2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verweerder heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft zich slechts vastgepind op een - voorlopige - weigeringbeslissing van de Vlaamse Overheid, welke geenszins een definitieve beslissing uitmaakt aangezien er nog geen beslissing werd door de beroepsinstantie.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.

Door de beslissing te nemen op 1.07.2014, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de andere beginselen van goed bestuur geschonden.

Waarom kon de Dienst Vreemdelingenzaken, met het oog op een goed bestuur, vooraleer een beslissing te nemen, niet wachten totdat de Vlaamse Overheid een beslissing genomen heeft?

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is - quod certe non -, twijfelt verzoeker sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar plichten te vervullen.

In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn aldus geschonden:

principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid.

Het principe van voorzorg en het principe van motivatie werden hierboven reeds uitvoerig behandeld.

Verder zijn geschonden:

a. Het principe van fair-play: Verwerende partij achtte het niet nodig om

de beroepsprocedure bij de Vlaamse Overheid af te wachten alvorens een beslissing te nemen.

b. Het principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het dossier vooraleer een beslissing te nemen en had verwerende partij op zijn minst de algemene kennis moeten hebben hoe normaliter een procedure bij de Vlaamse Overheid in het kader van een arbeidskaart B wordt gevoerd.

c. Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden.

Ten slotte kan verzoeker zich niet van de gedachte ontdoen dat, door dergelijk lichtzinnig en onprofessioneel gedrag van verwerende partij, deze er verantwoordelijk voor is dat de rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dermate vol staat. Deze zaak had gemakkelijk anders kunnen opgelost worden, zonder dat verzoeker hiervoor naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende te stappen en waardoor vele kosten en enorm veel tijd voor alle betrokken partij en had kunnen uitgespaard worden.

Het middel is gegrond

2.

Verwerende partij dient een standpunt in te nemen over het ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar van verzoeker.

Het gaat niet op om enkel over de criteria van 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 standpunt in te nemen zonder uitspraak te doen over de criteria 2.8.A.

De voorwaarden om een verblijfstitel te bekomen op grond van criteria van 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 is veel zwaarder dan de criteria van 2.8.A.

Het is dan ook om die reden dat verwerende partij steeds een verblijf toekent onder voorbehoud van het voorleggen van arbeidskaart. De machtiging van een verblijf van onbepaalde kan dan ook pas na 5jaar bekomen worden terwijl men op basis van criteria van 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009 onmiddellijk in het bezit wordt gesteld van een verblijf van onbepaalde duur.

Verwerende partij heeft niet de nodige redelijkheid aan de dag gelegd door geen uitspraak te doen over de criteria 2.8.A maar enkel beslissing te nemen over de criteria van 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009.

Om die reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2.1. De formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene in kennis te stellen van de overwegingen waarop de bestreden beslissing steunt, zodat hij kan oordelen of het zinvol is tegen deze beslissing de rechtsmiddelen aan te wenden waarover hij beschikt. Vooreerst stelt de Raad vast dat de motieven van de weigeringsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen in deze beslissingen. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt verder dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent aangezien zij deze inhoudelijk betwist. Aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht werd aldus voldaan.

3.2.2. Voor zover het middel gesteund is op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat deze instructie door de Raad van State werd vernietigd bij arrest 198.769 van 9 december 2009. Verzoekster kan niet dienstig de criteria van deze instructie inroepen om de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing vast te stellen.

3.2.3. Waar verzoekster aanvoert dat de eerste bestreden beslissing voorbarig werd genomen, omdat niet werd gewacht op de uitslag van het beroep bij de Vlaamse overheid tegen de weigering van de arbeidskaart, stelt dat Raad het volgende vast.

Bij schrijven van 25 oktober 2010 engageerde de Dienst Vreemdelingenzaken zich ten aanzien van verzoekster om een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister af te leveren onder voorbehoud van de voorlegging van arbeidskaart B. Verzoekster stuurde via haar advocaat op 13 oktober 2011 een aanvraag tot tewerkstelling in, die zij zou hebben ingediend bij de stad Antwerpen op 19 januari 2011. Verzoekster gaf geen enkele nadere informatie meer. Op 24 december 2013 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken haar nogmaals om binnen de 30 dagen een schriftelijk bewijs over te maken van een aanvraag van een arbeidskaart B. Verzoekster stuurde daarop aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 mei 2014 een mail met een nieuwe werkbefoete/arbeidscontract.

Waar verzoekster thans aanvoert dat de eerste bestreden beslissing voorbarig is omdat de beroeps-procedure niet werd afgewacht, gaat zij geheel voorbij aan de concrete motivering van deze beslissing. Er werd immers geenszins vastgesteld dat de gevraagde arbeidskaart werd geweigerd, waarna nog een beroep open stond, doch er werd, nadat verzoekster hier meermaals toe werd uitgenodigd, vastgesteld dat zij zelfs geen aanvraag van een arbeidskaart B kon voorleggen. Verzoekster weerlegt op geen enkele wijze dit motief. Aangezien zij niet kan aantonen ooit zelfs maar een aanvraag voor een arbeidskaart B te hebben ingediend, kan ze het bestuur niet verwijten de beroepstermijn niet te hebben afgewacht. Bovendien stelt ook de Raad naar aanleiding van het huidig beroep vast dat verzoekster nergens aantoont dat zij daadwerkelijk een arbeidskaart B zou hebben aangevraagd of dat tegen de weigering hiervan nog beroep hangende zou zijn.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster ruim de tijd heeft gekregen om een arbeidskaart in te dienen. Hoewel zij hier reeds toe werd uitgenodigd op 25 oktober 2010, blijkt niet dat verzoekster op 1 juli 2014, datum van de bestreden beslissing, daadwerkelijk een arbeidskaart heeft aangevraagd. Hierover onder-vraagd ter terechtzitting, kon de advocaat van verzoekster niet bevestigen of en zo ja, wanneer, een beslissing tot weigering van een arbeidskaart werd genomen en of hiertegen beroep werd ingediend/zou openstaan. Verzoekster toont aldus niet aan dat ten aanzien van haar een beslissing werd genomen tot weigering van een arbeidskaart, noch dat hiertegen nog beroep zou openstaan of hangende zou zijn. Gelet op het geschetste tijdsverloop kan verzoekster bezwaarlijk voorhouden dat de eerste bestreden beslissing te snel zou zijn genomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Aangezien verzoekster niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, verdragingsmanoeuvres of overdreven spoed, zou hebben aangewend, kan ook geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT